ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 12ης Νοεμβρίου 1969*

Στην υπόθεση 29/69,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Verwaltungsgericht Stuttgart προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Erich Stauder, 79 Ulm, Marienweg 15,

προσφεύγοντος,

και

Πόλης του Ulm — Sozialamt,

καθής,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί του εξής ερωτήματος:

«Μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με τις γενικές αρχές του ισχύοντος κοινοτικού δικαίου το γεγονός ότι η απόφαση της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 12ης Φεβρουαρίου 1969 (69/71/ΕΟΚ) συνδέει τη διάθεση βουτύρου σε χαμηλότερη τιμή προς τους δικαιούχους ορισμένων προγραμμάτων κοινωνικής αρωγής με την φανέρωση του ονόματος του δικαιούχου στους πωλητές;»,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους R. Lecourt, πρόεδρο, R. Monaco και P. Pescatore, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, W. Strauß, A. Trabucchi και J. Mertens de Wilmars (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 18ης Ιουνίου 1969 που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Ιουνίου 1969, το Verwaltungsgericht Stuttgart υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, το ερώτημα εάν μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με τις γενικές αρχές του ισχύοντος κοινοτικού δικαίου, το γεγονός ότι το άρθρο 4 της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων 69/71/ΕΟΚ, της 12ης Φεβρουαρίου 1969, συνδέει τη διάθεση βουτύρου σε χαμηλότερη τιμή στους δικαιούχους ορισμένων προγραμμάτων κοινωνικής αρωγής με τη φανέρωση στον πωλητή του ονόματος του δικαιούχου.

2 Η προαναφερθείσα απόφαση, απευθυνόμενη σ' όλα τα κράτη μέλη, επιτρέπει στα κράτη αυτά, για να διευκολυνθεί η κατανάλωση των πλεονασμάτων βουτύρου στην Κοινή Αγορά, να διαθέσουν σε ορισμένες κατηγορίες καταναλωτών, δικαιούχων κοινωνικής αρωγής, βούτυρο σε τιμή κατώτερη από την κανονική.

Η εξουσιοδότηση αυτή συνοδεύεται από ορισμένους όρους που αποσκοπούν, μεταξύ άλλων να εξασφαλίσουν ότι το προϊόν που διατίθεται έτσι στην αγορά δεν θα παρεκκλίνει του σκοπού του.

Γι' αυτό, το άρθρο 4 της αποφάσεως 69/71 ορίζει σε δύο από τις γλωσσικές του αποδόσεις, μεταξύ των οποίων η γερμανική, ότι τα κράτη πρέπει να λάβουν όλα τα μέτρα ώστε οι δικαιούχοι να μην μπορούν να αγοράσουν το εν λόγω προϊόν παρά με επίδειξη «δελτίου που έχει εκδοθεί στο όνομά τους», ενώ στις λοιπές γλωσσικές αποδόσεις γίνεται μόνο λόγος για προσαγωγή «εξατομικευμένου δελτίου», επιτρέποντας έτσι την εφαρμογή άλλων μέσων ελέγχου, εκτός από την ονομαστική αναγραφή του δικαιούχου.

Πρέπει, επομένως, κατ' αρχήν να διευκρινιστεί το ακριβές περιεχόμενο της επίμαχης διάταξης.

3 Όταν μία μοναδική απόφαση απευθύνεται σ' όλα τα κράτη μέλη, η ανάγκη ομοιόμορφης εφαρμογής, συνεπώς δε και ομοιόμορφης ερμηνείας αποκλείει τη λήψη υπόψη του νομοθετικού αυτού κειμένου μεμονωμένα σε μια από τις γλωσσικές του αποδόσεις, αλλά απαιτεί να ερμηνεύεται σε σχέση τόσο με την πραγματική βούληση εκείνου που το εξέδωσε, όσο και με το σκοπό που ο τελευταίος επιδίωκε, ακριβώς υπό το πρίσμα όλων των γλωσσικών αποδόσεων.

4 Σε περιπτώσεις όπως η προκειμένη, η λιγότερο καταναγκαστική ερμηνεία πρέπει να υπερισχύει, αν είναι αρκετή για την εξασφάλιση των σκοπών που επιδιώκει η απόφαση για την οποία πρόκειται.

Άλλωστε, δεν μπορεί να γίνει δεκτό πως οι εκδότες της αποφάσεως θέλησαν να επιβάλουν πιο αυστηρές υποχρεώσεις σε ορισμένα κράτη μέλη απ' ό,τι σε άλλα.

5 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται άλλωστε από την παρατήρηση της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία η επιτροπή διαχειρίσεως στην οποία είχε υποβληθεί το σχέδιο της αποφάσεως 69/71 για να διατυπώσει τη γνώμη της, είχε προτείνει μία τροποποίηση με σκοπό να εκλείψει η απαίτηση ονομαστικού δελτίου, όπως δε προκύπτει από την τελευταία αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως αυτής, η Επιτροπή σκόπευε να αποδεχτεί την προταθείσα τροποποίηση.

6 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η επίμαχη διάταξη πρέπει να ερμηνευτεί ότι δεν επιβάλλει — χωρίς πάντως να απαγορεύει — την ονομαστική εξατομίκευση των δικαιούχων.

Η Επιτροπή μπόρεσε έτσι να εκδώσει, στις 29 Ιουλίου 1969, μία διορθωτική απόφαση με αυτή την έννοια.

Επομένως, κάθε κράτος μέλος μπορεί να επιλέξει μεταξύ διαφόρων μεθόδων εξατομικεύσεως.

7 Με αυτή την ερμηνεία, από την επίμαχη διάταξη δεν προκύπτει κανένα στοιχείο ικανό να θίξει τα θεμελιώδη δικαιώματα του ατόμου που περιλαμβάνονται στις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου, των οποίων το σεβασμό εξασφαλίζει το Δικαστήριο.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και ιδίως τα άρθρα 7, 40 και 177, τον κανονισμό 804/68/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 27ης Ιουνίου 1968, τις αποφάσεις της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων 69/71 της 12ης Φεβρουαρίου 1969 και 69/244 της 29ης Ιουλίου 1969, το Πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και ιδίως το άρθρο 20 και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με Διάταξη της 18ης Ιουνίου 1969 το Verwaltungsgericht Stuttgart, αποφαίνεται:

1. Το άρθρο 4, δεύτερη περίπτωση της αποφάσεως 69/71/ΕΟΚ της 12ης Φεβρουαρίου 1969, που απετέλεσε αντικείμενο διορθώσεως με την απόφαση 69/244/ΕΟΚ, πρέπει να ερμηνευτεί ότι επιβάλλει μόνον την εξατομίκευση των δικαιούχων των προβλεπόμενων από τη διάταξη αυτή μέτρων, χωρίς όμως να επιτάσσει ή ν' απαγορεύει την ονομαστική τους εξατομίκευση για σκοπούς ελέγχου.

2. Από την εξέταση του ερωτήματος που υπέβαλε το Verwaltungsgericht Stuttgart στο Δικαστήριο, δεν προκύπτει κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος της διατάξεως για την οποία πρόκειται.

Κρίθηκε στο Λουξεμβούργο στις 12 Νοεμβρίου 1969.

Lecourt Monaco Pescatore Donner

Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Νοεμβρίου 1969.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
R. Lecourt